

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7CdoR/13/2024
Identifikačné číslo spisu:	6823200154
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6823200154.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: C. H., narodenej XX. H. XXXX, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Rožňava, Šafárikova 112, dieťa rodičov: matky Mgr. H. H., narodenej XX. E. XXXX, Y., H. H. XX, t.č. bytom G. a otca K. H., narodeného XX. S. XXXX, K., S. M. 1, t.č. K., A. F. 1, zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Halajom, Revúca, Námestie slobody 2, za účasti dospelého syna H. H., narodeného XX. O. XXXX, Y., H. H. XX, t. č. bytom G., o zvýšenie výživného, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 12P/57/2003, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. marca 2024 sp. zn. 24CoP/80/2023-238, 24CoP/81/2023, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21. marca 2024 sp. zn. 24CoP/80/2023-238, 24CoP/81/2023 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 27. apríla 2023 č. k. 12P/57/2003-126 v spojení s opravným uznesením z 09. mája 2023 č.k. 12P/57/2023-126 zmenil predchádzajúci rozsudok vo výroku o výživnom tak, že zvýšil výživné zo strany otca na obe deti na sumu po 230 eur pre každého od 28. decembra 2022 a dlžne výživné na obe deti zaviazal otca uhradiť do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Výkonaným dokazovaním mal prvostupňový súd za preukázané, že na strane (pôvodne) maloletých detí došlo k podstatnej zmene pomerov, pričom od poslednej úpravy výživného uplynulo takmer 16 rokov. Výdavky na maloletú C. a toho času už dospelého H. oproti pôvodnej úprave značne vzrástli vo všetkých smeroch: na stravu, ošatenie, hygienu, školské pomôcky aj voľnočasové aktivity. U otca uplatnil prvostupňový súd princíp potencionality príjmov osoby povinnej platiť výživné, ktorý spočíval v tom, že súd neprihliada len na skutočné príjmy povinného, ale vychádza z jeho potenciálnych príjmov, ktoré povinný mohol mať vzhľadom na svoj vek, zdravotný stav, schopnosti, stupeň dosiahnutého vzdelania a jeho zamerania, prax, jazykové schopnosti, dopyt na trhu práce. V tejto súvislosti uviedol, že „[o]tec pracuje u toho istého zamestnávateľa ako v čase poslednej úpravy. Otec na pojednávaní uviedol, že zarába minimálnu mzdu, a to z toho dôvodu, že jeho zamestnávateľ sa momentálne nachádza v zlej

finančnej situácii. Avšak nemá záujem nájsť si výhodnejšiu a lepšie platenú prácu, nakoľko je v súčasnej práci spokojný. Podľa tvrdenia otca jeho zdravotný stav je dobrý a súd nevzhliadol žiaden dôvod, pre ktorý by si otec nemohol nájsť výhodnejšie zamestnanie. ... Súd nemôže prinútiť otca, aby si našiel lepšie platené zamestnanie, avšak nemôže ani opomenúť otcovu nečinnosť v tomto smere a zotrvávanie u zamestnávateľa s minimálnou mzdou len preto, že mu to tak vyhovuje. ... Otec sa bezdôvodne vyhýba výhodnejšiemu zamestnaniu, nemá záujem o prezentované pracovné ponuky. Súd je toho názoru, že otec sa úmyselne vyhýba výhodnejšiemu zamestnaniu napriek tomu, že je v jeho schopnostiach a možnostiach lepšie sa zamestnať a dosahovať vyšší príjem ako v súčasnosti dosahuje, s úmyslom vyhnúť sa zvýšeniu vyživovacej povinnosti.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 21. marca 2024 sp. zn. 24CoP/80/2023-238, 24CoP/81/2023 zmenil prvostupňový rozsudok v spojení s opravným uznesením tak, že počnúc od 28. decembra 2022 zaviazal otca prispievať na výživu plnoletého syna H. sumou 200 eur a malotej C. sumou 180 eur a dĺžne výživné na obe deti ho zaviazal uhradiť do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2.1. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, pričom dospel k záveru, že je namieste postup podľa § 388 CSP. V rozsahu podstatnom v rámci dovolacieho prieskumu uviedol, že „[o]tec pracuje u toho istého zamestnávateľa ako v čase pôvodnej úpravy. Súd pri určení výživného uplatnil princíp potenciality, nakoľko mal za to, že nie je daný objektívny dôvod, pre ktorý otec pracuje iba na polovičný úväzok.... otec je zamestnaný v spoločnosti H. L. - pekárňu na pracovnej pozícii pekár, jeho pracovný úväzok je v rozsahu 20 hodín týždenne. Jeho čistý mesačný príjem predstavuje sumu 625 eur v čistom. Otec v konaní neuviedol žiaden vážny dôvod, pre ktorý pracuje iba na polovičný pracovný úväzok ... Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom prijatým súdom prvej inštancie, že pre potreby určenia výšky vyživovacej povinnosti je v danom prípade potrebné vychádzať z potenciality príjmu otca. Nie je daný žiaden objektívny dôvod, pre ktorý otec nemôže vykonávať prácu na plný úväzok. Preto podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné vychádzať z príjmu otca, ktorý by dosahoval na súčasnej pracovnej pozícii ak by pracoval na plný pracovný úväzok, t.j. v rozsahu 40 hodín týždenne. V takom prípade by jeho čistý mesačný príjem predstavoval sumu 1.183,69 eura v čistom. ... Životnej etape dieťaťa stredná škola, veku dieťaťa 15 - 19 rokov (C.) prislúcha pri existencii dvoch ďalších vyživovacích povinností štandardne suma 15% čistého príjmu povinného rodiča a životnej a veku dieťaťa 19 a viac rokov veku oprávneného (H.) prislúcha pri existencii dvoch ďalších vyživovacích povinností štandardne 17 % z čistého príjmu povinného rodiča. Pri ustálenom príjme otca vo výške 1.183,69 eura (vychádzajúc z jeho možností a schopností) takto určené výživné predstavuje sumu 200 eur mesačne na H. a sumu 180 eur na mal. C. ", uzavrel odvolací súd.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal otec (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP v podstatnom uviedol, že napadnuté odvolacie rozhodnutie je nepreskúmateľné, arbitrárne a prekvapivé, keď jeho odôvodnenie je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Poukázal na to, že „nepracuje na polovičný, ale na plný úväzok. Krajský súd mal k dispozícii mzdové listy otca, z ktorých tento fakt vyplýval. ... Vychádzajúc z metodiky pre výpočet výživného rodičov k deťom, tzv. tabuľky výživného dcéry C. - prislúcha 15% čistého príjmu otca a synovi H. - prislúcha 17% čistého príjmu otca. ... Pri SKUTOČNOM čistom príjme otca v roku 2023 v sume 648,55 eura (úhrn ročnej čistej mzdy 7.672,35 eura + náhrada príjmu za nemoc 110,20 eura = 7.782,55 eura, $7.782,55 \text{ eura} / 12 = 648,55 \text{ eura}$), takto určené výživné predstavuje 110,26 eura mesačne na H. a 97,29 eura mesačne na C.. Pri SKUTOČNOM čistom príjme otca v roku 2024 v sume 709,94 eura, takto určené výživné predstavuje 120,70 eura mesačne na H. a 106,50 eura mesačne na C.. ... Takto určené sumy výživného sú výrazne nižšie, než k akým dospel odvolací súd. Po odpočítaní odvolacím súdom určeného výživného a výživného plateného na tretie dieťa (200 eur + 180,00 eur + 80,00 eur) od čistého mesačného príjmu otca, tomuto by zostala na úhradu vlastných životných potrieb suma 249,94 eura, čo je menej ako štátom určená výška životného minima (268,88 eura) /a v tejto sume je úhrada nákladov na bývanie, stravu, ošatenie, zdravotnú starostlivosť..... /. ... Práve absencia vysvetlenia dôvodov, ktoré odvolací súd viedli k tomu, aby určil výživné vysoko nad rámec návrhu

matky na jeho zvýšenie, pri nevysvetlenom rozpore medzi listinnými dôkazmi v spise a skutkovými závermi učinými v rozpore s týmito objektívnymi dôkazmi, je vadou zmätočnosti, ktorú dovolateľ odvolaciemu súdu vyčíta".

3.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP namietal, že „[o]dvolací súd vychádzajúc z nesprávne zisteného skutkového stavu, že otec pracuje len na polovičný úväzok, nesprávne vychádzal pri určení výšky výživného nie zo skutočného, ale z potencionálneho príjmu otca, ktorý navyše určil nesprávne". Právnu otázku formuloval tak, či „[m]ôže súd určiť výšku potencionálneho príjmu, ktorý by podľa neho povinný mohol dosahovať a z tejto výšky hypotetického príjmu povinného vychádzať pri určení výšky výživného i v prípade, že nemá preukázané, že sa povinný vzdal bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, resp. že by na seba povinný bral neprimerané majetkové riziká?" Nastolenú otázku zodpovedal dovolateľ tak, že „[n]a potencionálny príjem povinnej osoby môže súd pri určení výšky výživného prihliadnuť len v prípade, že mu to ustanovenie právneho predpisu (§ 75 ods. 1 zákona o rodine) umožňuje, t.j. len v prípade, že nastane niektorá zo skutočností uvedených v hypotéze právnej normy: ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, alebo ak povinný na seba berie neprimerané majetkové riziká."

4. Kolízny opatrovník sa stotožnil s rozhodnutiami nižších súdov. S vyjadrením kolízneho opatrovníka sa stotožnila aj matka.

5. Dovolateľ v replike zotrval na názore, že napadnuté odvolacie rozhodnutie je nepreskúmateľné, arbitrárne a prekvapivé a je v zásadnom rozpore s vykonaným dokazovaním, ku ktorým námietkam sa kolízny opatrovník ani matka nevyjadrili.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd" alebo „dovolací súd") ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. a) CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je dôvodné.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

9. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne

posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10.2. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

11. V danom prípade dovolateľ najskôr namietal vadu zmätočnosti konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi túto procesnú vadu a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

13. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami

strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

16. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

17. Podľa názoru dovolateľa k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces došlo postupom odvolacieho súdu predovšetkým tým, že tento v rozpore so skutkovými zisteniami prvostupňového súdu vychádzal z nesprávnych skutkových (a tým aj právnych) zistení ohľadne existencie polovičného pracovného úväzku dovolateľa, čo odvolací súd zohľadnil pri určení výšky výživného, v dôsledku čoho potom bolo jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, arbitrárne a prekvapivé (bod 3.1.).

18. Najvyšší súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní nevychádzal zo skutkových a právnych zistení, že otec (dovolateľ) pracoval na polovičný úväzok. V podstatnom iba poukázal na princíp potenciality príjmu otca z ktorého potom vyvodil, že je v schopnostiach otca dosahovať vyšší príjem ako ktorý dosahuje na úrovni minimálnej mzdy. V tomto ohľade je preto už na prvý pohľad nepravdivé tvrdenie odvolacieho súdu, že prvostupňový súd „mal za to, že nie je daný objektívny dôvod, pre ktorý otec pracuje iba na polovičný úväzok" (pozri bod 7 in fine odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia). Odvolací súd ďalej uvádzal, že „[o]tec v konaní neuviedol žiaden vážny dôvod, pre ktorý pracuje iba na polovičný pracovný úväzok ... Nie je daný žiaden objektívny dôvod, pre ktorý otec nemôže vykonávať prácu na plný úväzok. Preto podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné vychádzať z príjmu otca, ktorý by dosahoval na súčasnej pracovnej pozícii ak by pracoval na plný pracovný úväzok, t.j. v rozsahu 40 hodín týždenne. V takom prípade by jeho čistý mesačný príjem predstavoval sumu 1.183,69 eura v čistom" (bod 8 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia). Na základe vyššie citovanej úvahy odvolací súd následne uviedol, že „[p]ri ustálenom príjme otca vo výške 1.183,69 eura (vychádzajúc z jeho možností a schopností) takto určené výživné predstavuje sumu 200 eur mesačne na H. a sumu 180 eur na mal. C. (bod 10 in fine odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia).

19. Podľa názoru odvolacieho súdu je nepochybné, že otázka, či otec pracoval na plný alebo polovičný úväzok bola pre odvolací súd podstatnou pri určení výšky stanoveného výživného, avšak z napadnutého odvolacieho rozhodnutia a ani z obsahu súdneho spisu nie je zrejmé, na základe čoho odvolací súd dospel k zisteniu, že v rozhodnom čase otec pracoval na polovičný úväzok, a to o to viac, že z prvostupňového rozsudku takéto zistenia nevyplývali a navyše dovolateľ doložil doklady o tom, že pracoval na plný úväzok. Odvolací súd v tomto smere nevykonal ani nezopakoval žiadne dokazovanie (rozhodol bez nariadenia pojednávania), čím sa jeho skutkové a právne závery pre účely stanovenia výšky výživného javia ako nepreskúmateľné, arbitrárne a prekvapivé, ako správne uvádza (aj) dovolateľ. Voči uvedeným skutkovým zisteniam, ktoré vyústili aj do záverov právnych sa dovolateľ nemohol účinne v konaní brániť, keďže v rámci ním podaného odvolania nebol dôvod sa k tomu vyjadrovať (prvostupňový súd nevychádzal v prípade otca z jeho výkonu práce na polovičný úväzok, pozn.) a odvolací súd dospel k uvedeným záverom (skutkovým a právnym) bez nariadenia pojednávania, bez doplnenia alebo zopakovania dokazovania a bez splnenia si prípadnej manuálnej povinnosti.

20. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke väd konania namietaných dovolateľom má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie otca dôvodné podľa § 420 písm. f) CSP, pretože mu týmto nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že došlo k porušeniu práva otca (dovolateľa) na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

23. Nakoľko dovolací súd uznal prípustnosť a dôvodnosť dovolacích námietok vyplývajúcich z § 420 písm. f) CSP, tak sa ďalej nezaoberal prípustnosťou a dôvodnosťou ostatných námietok dovolateľa týkajúcich sa nesprávneho právneho posúdenia veci (bod 3.2.). Napriek uvedenému sa javí byť vhodné, aby odvolací súd v rámci jeho nového rozhodnutia primerane reagoval (aj) na tieto dovolateľom nastolené právne pripomienky (pokiaľ budú príčinné k nosným právnym dôvodom, pozn.), a to v záujme presvedčivosti a jednoznačnosti svojho rozhodnutia.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.